

a přitom mě upustil. Dopadla jsem na palubu a nemotorně se skulila na bok. Když jsem pohlédla nahoru, stál nade mnou Ivan s ohňostrůjcem v modrém plášti.

Ivanova ruka byla natažená dopředu. Jako ve svěráku drtil Toljovo srdce a tentokrát tu nebyl Sturmmond, aby ho zastavil.

Ohňostrůjce s křesadlem v ruce šel k Tamaře s Malem a jeho ruka už se rozmachovala v ohnivém oblouku. *Je po všem dřív, než to začalo*, pomyslela jsem si zoufale. Najednou se ohňostrůjce zastavil a ztěžka lapal po dechu. Jeho plameny ve vzduchu pohasly.

„Na co čekáš?“ zavrčel Ivan.

Ohňostrůjce místo odpovědi dusivě zasípal. Oči mu lezly z důlků. Svíral si hrdlo.

Tamara držela v pravé ruce meč a levou pevně svírala v pěst.

„Slušný trik,“ odkopla křesadlo. „Také jeden umím.“ Napřáhla meč, a zatímco ohňostrůjce zoufale toužící po dechu bezmocně stál, nemilosrdnou ranou ho protřala.

Ohňostrůjce se zhroutil na zem. Ivan zmateně zíral na Tamaru stojící nad mrtvým tělem, z jejího meče ještě kapala krev. Musel na chvíli ztratit pozornost, protože v tu chvíli Tolja s děsivým řevem vyskočil na nohy.

Ivan sevřel pěst a znovu zaměřil pozornost na Toljovo srdce. Ten zkrivil tvář, ale nespádl. Pak jeho obrovská ruka vystřelila do vzduchu a Ivanův obličej se křečovitě stáhl bolestí a úžasem.

Sjela jsem pohledem z Tolji na Tamaru a začalo mi to docházet. Jsou to grišové. Smrtiči.

„Jak se ti to líbí, trpaslíku?“ Tolja kráčel k Ivanovi. Ten zoufale napřáhl druhou ruku. Třásl se a viděla jsem, že zápolí s dechem.

Tolja se trochu zakymácel, ale šel dál. „Teď se uvidí, kdo z nás dvou má silnější srdce,“ zavrčel.

Kráčel pomalu dopředu, jako by šel proti prudkému větru, na obličej mu vyrazil pot, zuby měl vyceněné v divoké radosti. Napadlo mě, že možná oba s Ivanem padnou mrtví k zemi.

Pak se prsty Toljovy natažené ruky sevřely v pěst. Ivan se roztrásl. Oči se mu obrátily v sloup. Ze rtů mu vytryskla krvavá bublina a praskla. Zhroutil se bezvládně na palubu.

Jen vzdáleně jsem si uvědomovala zmatek zuřící kolem. Tamara zápasila s větrostrůjcem. Další dva grišové skočili na Tolju. Uslyšela jsem výstřel a viděla, že se Mal zmocnil pistole. Jediné, co jsem dokázala skutečně vnímat, bylo Ivanovo bezvládné tělo.

Byl mrtvý. Temnyjova pravá ruka. Jeden z nejmocnějších smrtičů v Druhé armádě. Přežil Vrasu i volkry, a teď je mrtvý.

Z těch vzpomínek se ze mě vydral vzlyk. Žeňa s rukama před pusou stála a zírala na Ivana.

„Žeňo –,“ promluvila jsem k ní.

„Zastav je!“ Výkřik přiletěl z druhé strany paluby. Otočila jsem se a uviděla Temnyje zápolícího s ozbrojeným námořníkem.

Žeňa se třásla jako osika. Sáhla do kapsy své kefty a vytáhla pistoli. Tolja po ní skočil.

„Ne!“ postavila jsem se mezi ně. Nehodlala jsem stát a dívat se, jak zabije Žeňu.

Těžká pistole se v jejích rukou chvěla.

„Žeňo,“ promluvila jsem klidně, „opravdu mě teď zastřelíš?“ Divoce se rozhlížela kolem, nerozhodná, na koho mířit. Položila jsem ruku na její rukáv. Cukla sebou a namířila hlaveň proti mně.

Rána jako hrom rozčíslna vzduch a já věděla, že se Temnyj osvobodil. Otočila jsem se a spatřila, jak se na nás valí černá vlna temna. *Je po všem, blesklo mi hlavou. Je s námi konec.* Když tu jsem